

Az idő természetéről

*Ventilátor a vérem, ahogy surrog
a fülemben, ilyen a szárnyak
verdesése is, de ne adjunk testet
a zajnak. Az elmúlt év lapjai
keringenek a huzatban, néhány kiszáll
az ablakon, a szél nem nekem dolgozik,
ez a vitorlázás nem visz sehova.
Nem tudom egészen elképzelni
a süllyedést, ahogy megtelik vízzel
a vászon, hozzátapad az árbochoz,
nem tudom elképzelni, hogy a rémálmokkal
teli, átizzadt test szinte fojtogat,
nem tudom elképzelni a szeretkezést
búcsúzásként.*

*Ventilátor a véred, ahogy surrog
a fülemben, mégis kiszakadtál
belőlem, nem úgy, mint a naptárból
egy lap, hiába próbáltam ellenállni,
testet öltöttél. Mutatod a légifolyosókat,
repiülőgép nélkül láthatatlanok,
akár a kimondatlan szavak, majd integetni
fogsz odafentről, és ezzel minden
mozdulatod el fog tűnni. Régen szárnyas
időnek hívtak, de ebben a szerelemben
feladtál mindent, elgyámoltalanodtál,
mégsem hibáztathatom magam, ezt is
a fülembé súgod, ahogy a többi utolsó
szavadat is, egy tollpíhét nyomsz még
a kezembe, az új ebből fog kinőni,
s bár nem hozza vissza a vonásaidat,
mégis az alakmásod lesz.*

A feltámadásról

*Szeretem a borotvahab hívösét
és a vágyakozást, ahogy átsuhan
arcod előtt a forró gőz fátyla,
teát iszol, és nézed a kezemet,
ami a mosdótálon pihen,
és nézed a kezemet,
ami húzza-vonja a borotvát.*

*A szőrszálak sercegését is szeretem,
mintha a halál kottájából hegedülnék,
a timsóba ivódik néhány ügyetlen vércsepp,
esetlen borjú lett az arcom, hívogatja a kezed,
a szád, tisztítsák meg a magzatmáztól,
adjanak tiszta és éles kontúrokat neki.*

*Szeretem ezt a pár másodpercnyi dermedést,
amíg nem ismerek magamra a tükrőben,
de magamra ismerek a tenyeredben.*

Mintha tényleg elhagynál

*Szeretem, ha úgy mész el, mintha
tényleg elhagynál. A bőröndöd
a szekrény tetején veled együtt elmegy,
kiiivölti magából saját ürességét,
remeg az ismeretlen állat bőre,
amit már rég nem visel semmilyen állat,
remeg a semmi ruhája. Újra és újra elmész,
mintha tényleg elhagynál, és az emléked
után a hiányod és a hiányod hiánya is elmegy,
újra és újra elmész, és mintha tényleg padlóra
kerülnék földcsuszamlás-szerűen, ahogy
az általam letépett ruháid. Elmész,
és tényleg elmész, hogy végleg itt maradj,
simogatja a levegőt a piheszörök kertje,
a hasad horpadásába túrom a fejem,
vakond vagyok, és te az anyaföld,
nálam sokkal hatalmasabb, mégis gyengéden
összezuhansz, ahogy a járatomat ásom.*